

Humanitarian Thoughts in K.P. Rajagopalan's Short Stories

கு.ப. ராஜகோபாலனின் சிறுகதைகளில் மனிதநேயச் சிந்தனைகள்

D. Amutha ^{a,*}, V. Sivasankar ^a

^a Department of Tamil, Vels Institute of Science Technology & Advanced Studies, Pallavaram, Chennai-600117, India.

*Corresponding author Email: damuthavel@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2413>

Received: 07-01-2024; Revised: 11-03-2024; Accepted: 17-03-2024; Published: 28-03-2024

Abstract: Verbal literature is the first literature of the primitive. KP Rajagopalan's short story, novel, poetry, subtitle, ornamental drama, review, biography, translation, part of KPR's short stories in Tamil literature. In many short stories, KN Subramaniam has praised the excellence of his short stories that he has touched many peaks that he has not touched before. He believed that writing and writing about the real things of life was a short story. Based on that belief, he created a few short stories. Rajagopalan's short story.

Keywords: Rajagopalan short stories, Tamil literature, Novel, Verbal literature

Language: Tamil

முன்னுரை

வாய்மொழி இலக்கியங்களே ஆதிமனிதனின் முதல் இலக்கியம் என்பார்கள். கு.ப.ராஜகோபாலனின் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, வசன கவிதை, ஓரங்க நாடகம், திறனாய்வு, வாழ்க்கை வரலாறு, மொழிபெயர்ப்பு எனப் பல துறைகளில் கு.ப.ராவின் சிறுகதைகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு பகுதி. தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியிலேயே அவருக்குச் சிறப்பான ஒரு பங்கு உண்டு. பல சிறுகதைகளில் அவர் முன்னரோ பின்னரோ பலரும் தொடாத பல சிகரங்களைத் தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறார் என்று க.நா.சுப்ரமணியம் அவரது சிறுகதைகளின் சிறப்பை புகழ்ந்துரைத்துள்ளார். வாழ்க்கையின் உண்மையான விஷயங்களைப் பற்றித் தைரியமாக எழுதுவதும் எடுத்துக்காட்டுவதுமே சிறுகதை என நம்பினார். அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் கொஞ்சத்தமிழ்ச் சிறுகதைகளைப் படைத்தார் கு.ப. ராஜகோபாலனின் என்னும் சிறுகதை ஆசான்.

கு.ப.ராஜகோபாலனின் பிறப்பு

கு.ப. ராஜகோபாலன் 1902 ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் பிறந்தார். தெலுங்கு பிராமணர். கர்ணகம்மா பிரிவைச் சேர்ந்தவர். தந்தை பட்டாபிராமய்யர் தாயார் ஜானகியம்மாள் ஆவர். சகோதரிகள் இருவர் அக்கா ராஜம்மாள், தங்கை கு.ப.சேது அம்மாள். கு.ப.சேது அம்மாளும் ஓர் எழுத்தாளர். தந்தையார் தென்னிந்திய ரயில்வேயில் வேலை செய்த காரணத்தால் திருச்சியில் குடும்பம் வசித்து வந்தனர்.

கு.ப. ராஜகோபாலனின் கல்வியும் ஆற்றிய பணியும்

திருச்சியில் உள்ள கொண்டையம் பேட்டையில் பள்ளிப் படிப்பையும் நேஷனல் கல்லூரியில் மீடியம் படிப்பையும் கு.ப.ராஜகோபாலன் முடித்தார். சென்னையில் உள்ள அரசு கல்லூரியில் சேர்ந்து பி.ஏ., பயின்றார். சமஸ்கிருதத்தைச் சிறப்புப் பாடமாக எடுத்துக் கொண்டார். அங்கு செயல்பட்ட ஷேக்ஸ்பியர் சங்கம் என்னும் அமைப்பில் ஈடுபாட்டுடன் பங்கேற்றார். மதுரை மாவட்டம் மேலூர் வட்டத்தில் எழுத்தராக கோபாலன் அரசு வேலையில் சேர்ந்தார். வருவாய் ஆய்வாளராகப் பதவி

உயர்வு பெற்றார். பத்தாண்டுகள் அரசு பணியாற்றினார். அப்பொழுது அவர் சில ஆண்டுகள் கொடுமுடி பகுதியில் பணியாற்றி இருக்கக்கூடும்.

தம் 32 ஆம் வயதில் ஏற்பட்ட கண்புரை நோயின் காரணமாகப் பார்வை இழந்து வேலையில் இருந்து நீண்ட விடுப்பு பெற்றார். தன் கண் சிகிச்சைக்காகக் கும்பகோணம் சென்றார். தன்பார்வை மங்கிய நிலையிலேயே அவர் மணிக்கொடி போன்று இதழ்களுக்குக் கதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுதினார். கண்பார்வை முழுவதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த போதும் அவர் சொல்லச் சொல்ல அவரின்தங்கை கு.ப.சேது அம்மாள் எழுதினார். டாக்டர் ஆர்.மகாலிங்கம் அளித்த சிகிச்சையின் பயனாய் இராஜகோபாலனுக்கு மீண்டும் கண்பார்வை கிடைத்தது. பின்னர் சென்னைக்குச் சென்றார். அங்கு அவர் முழு நேர எழுத்தாளராகவே தமது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். மனம் தளராமல் மணிக்கொடி, கலைமகள், சுதந்திரச்சங்கு, துறாவளி, ஹனுமான், ஹிந்துஸ்தான் முதலான இதழ்களில் கதைகளும் கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் நாடகங்களும் எழுதி வந்தார். வ.ரா.,வை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1939ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த பாரததேவி என்னும் வார இதழில் துணை ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். பின்னர் அவரது இயற்பெயரிலும் பாரதவாஜன், கரிச்சான் சதயம் எனும் புனைப்பெயர்களிலும் பற்பல சிறுகதைகள் படைத்தார். கட்டுரைகளும் எழுதினார். கா.சீ.வேங்கடரமணி நடத்திய பாரதமணி என்னும் இதழில் சேர்ந்து சிறிது காலம் பணியாற்றினார்.

ராஜகோபாலனின் வாழ்க்கை வரலாறு

ராஜகோபாலன் 1918 ஆம் ஆண்டு மெட்ரிசுலேஷனில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி அடைந்தார். பின்னால் திருச்சி தேசிய கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவரது தந்தை இறந்தார். தந்தையின் மறைவிற்குப் பிறகு குடும்பம் கும்பகோணம் சென்றது. தம் கவிதைகளை அச்சங்க கூட்டங்களில் வாசித்தார். ந.பிச்சமூர்த்தி அவர்கள் கு.பரா.வின் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் கல்லூரியிலும் ஒரே சமயத்தில் பயின்றவர்கள். இருவரும் எழுத ஆரம்பித்த பிறகு இரட்டையர்கள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டனர்.

ராஜகோபாலன் 1925ஆம் ஆண்டு திருமணம் செய்து கொண்டார். துணைவியார் சுப்புலட்சுமி என்கிற அம்மணி அம்மாள். மகன்கள் மூவர் - பட்டாபிராமன், ராஜாராமன் கிருஷ்ணமூர்த்தி. ராஜகோபாலன் இரண்டாம் உலகப் போர் தொடங்கிய போது சென்னையில் இருந்து குடும்பத்துடன் புறப்பட்டு சொந்த ஊரான கும்பகோணத்திற்குத் திரும்பினார். அங்கு மறுமலர்ச்சி நிலையம் என்னும் பெயரில் புத்தக விற்பனை நிலையம் ஒன்றை தொடங்கினார்.

வானொலியில் சில சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். அவருடைய சிறுகதைகள் பல வானொலியில் ஒளிபரப்பாயின. அப்போது அவருடைய திறமையை வானொலிக்கு தொடர்ந்து பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினர். ஆனால் அவர் வானொலியில் பணியாற்ற மறுத்துவிட்டார்.

ராஜகோபாலன் தம் முழு நேர உழைப்பையும் இலக்கியத்திற்காகவே செலவழிக்கப் போவதாகக் கூறிவிட்டார். நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டிற்கு உழைத்தல் இமைப்பொழுதும் சேராது இருத்தல் என்ற பாரதியின் வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப இருந்தார். அல்லும் பகலும் உழைத்தார். ஆனால் வழக்கம் போல இலக்கியம் அவருக்கு வறுமையையே பரிசாகக் கொடுத்தது.

“உத்தியோகம் என்பதில்லாமல் எழுத்துகளை மட்டும் நம்பி உயிர் வாழ வேண்டி வந்த அவனுடைய நிலைமையைப் பார்த்து நான் வேதனை பட்டிருக்கிறேன். அவன் எழுதுவதில் சலிக்கவில்லை வறுமை ஏற ஏற பத்திரிகைகளில் அவன் எழுத்துக்கள் அதிகப்பட்டன. இம்மனநிலைதான் அவன் துறவையும் இலட்சியத்தையும் சாதனையையும் காட்டும் திறவுகோல்” என்பது ராஜகோபாலன் பற்றிய நா.பிச்சமூர்த்தியின் முத்திரை வாசகங்கள்.

துறையூரிலிருந்து வெளிவந்த கிராம ஊழியன் என்ற இதழின் சிறப்பு ஆசிரியராக 1943ஆம் ஆண்டு பொறுப்பேற்றார். இடையே கலைமகள், கலாமோகினி பத்திரிகைகளுக்கும் எழுதி வந்தார். துறையூருக்குச் சென்று கிராம ஊழியனின் ஆசிரியர் பொறுப்பை 1944 ஆம் ஆண்டு ஏற்றபோது காங்கிரின் (Gangrene) என்னும் கொடிய நோய் அவருடைய கால்களைத் தாக்கியது. உணர்ச்சியற்றுப் போனதால் முழங்காலுக்குக் கீழே இரண்டு கால்களையும் உடனடியாக எடுத்துவிட வேண்டிய நிலை

ஏற்பட்டது. உடல் நலிவுற்று 27.4.1944 அன்று காலமானார். ராஜகோபாலன் அவர்கள் இறந்த சில ஆண்டுகளிலேயே அவரது மனைவியும் இளைய மகன்கள் இருவரும் இறந்தனர். மூத்த மகன் பட்டாபிராமன் தஞ்சாவூரில் நீண்ட காலம் வசித்து வந்தார். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இறந்து விட்டார் எனத் தெரிய வருகிறது. மகன்கள் எவரும் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை.

கு.ப.ராஜகோபாலன் போன்ற ஓர் உண்மைக்கலைஞனுக்கும் உடலைத் தின்னும் வறுமைக்கும் இடையே நிகழும் போரில் இறுதியில் தோற்பது வறுமைதான். ஏனெனில் வறுமை கலைஞனின் மறைவோடு மறைகின்றது. கலைஞனோ தன் உயர்ந்த எழுத்தால் என்றென்றும் உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். உண்மைக் கலைஞனுக்குக் கிடைக்கும் சத்திய வெற்றி இது. ராஜகோபாலனின் வாழ்வில் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய நந்தவனத்தில் மணம் மிகுந்த மலராக என்றென்றும் நினைவு சொல்லப்படுகிறது.

கு.ப.ரா. சிறுகதையில் மனிதநேயம்

சமுதாயத்தில் பல்வேறு நுட்பமாகப் பெண்ணின் மனோபாவங்களை, உணர்ச்சி முனைப்புகளை ஆழமாக அகலமாக நுட்பமாக கூர்மையாக வெளிப்படுத்துபவைகளாகும். “இந்துப் பெண்ணினத்தின் சார்பில் கு.ப.ரா.விட வலுவானதும் திண்மையுடையதுமான போர்க்குரல் தமிழ் இலக்கியத்தில் இவ்வளவு உயர்ந்த கலைத்திறனோடு எழுதப்படவில்லை” என அசோகமித்திரன் கு.ப.ரா.வின் சிறுகதைகளை மதிப்பிட்டுள்ளார்.

பல்வேறு நிலைகளில் வாழும் பெண்களை கு.ப.ரா., தம் சிறுகதைகளில் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். அவரது எழுதுகோல் புறக்கணிக்கப்பட்ட விலை மகளிரையும் கோரிக்கையற்றுக் கிடக்கும் விதவியரையும் உரிமையோடு தனிவாழ்வு வாழ முற்படும் படித்த பெண்களையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. படிப்பு வாசனையே இல்லா எளிய கிராமத்து பெண்களையும் ஓசைப்படாமல் உலா வரச் செய்துள்ளது.

குறிப்பாக சிறுகதை எழுதியவர்களில் புதுமைப்பித்தனுக்கு இணையான நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுபவர் கு.ப.ரா. அவரது சிறுகதைகள் மேலே கூறியுள்ள அத்தனை சிக்கலும் எந்த வகையில் வந்தன என்று ஒவ்வொரு சிறுகதை மூலம் விளக்கியுள்ளார். புனர்ஜென்மம், கனகாம்பரம், சிறிது வெளிச்சம், காணாமலே காதல் என்னும் நான்கு தொகுதிகளில் வெளிப்படையாக விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

வாய்மொழி இலக்கியங்களே ஆதிமனிதனின் முதல் இலக்கியம். “மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை எடுத்துச் சொல்லும் பொருட்டு இலக்கியம் அமைந்துள்ளது எனலாம்.” ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் இருக்கின்ற பண்பு, செயல்கள் கற்பனையின் அறிவின் துணையுடன் இன்பத்தினை உண்மையுடனும் இணைத்துக் கூறும் ஆற்றலே இலக்கியம் (Kamala Murugan, 2019).

உயர்ந்த ஒழுக்கத்துடன் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாழ்தல் வேண்டும். சிறந்த ஒழுக்கம் உள்ளவர்களே உயர்ந்த சிந்தனையுடனும் நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் நடந்து கொள்வார்கள். சமுதாயத்தில் நிகழ்கின்ற அனைத்துச் செயல்களைக் குறிப்பதற்கும். ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றது. இதுவே உண்மையான அன்பும் அரவணைப்பும் ஒழுக்கமும் ஆகும்.

மனிதப் பண்பாடு

“நெய் இடை நல்லதோர் சோறும்
நியதமும் அத்தானின் சேவகமும்
கையடை காயும் கழுத்துக்குப்
பூனொடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும்

தந்தென்னை வெல்லுயிராக்க வல்ல

மய்யுடை நாகப்பகை கொடியானுக்குப்

பல்லாண்டு கூறுவதுமே”

என்று பெரியாழ்வார் நயம்பட பாடியுள்ளார்.

ஆழ்வார்கள் தலைசிறந்த மனிதர்களாக மனிதப் பண்புகள் நிறைந்தவர்களாக மனிதாபிமானம் நிறைந்தவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் அன்பும் கருணையும் பண்பும் பக்தியும் அபிமானமும் சீலமும் வாழ்க்கைக் கட்டுப்பாடுகளும் நெறிமுறைகளும் ஒழுக்கமும் உறுதிப்பாடும் வைராக்கியமும் பற்றும் பாசமும் நிறைந்தவர்களாக விளங்கினர்.

மக்கள் மீது அதிகமான அன்பும் பாசமும் கொண்டிருந்தனர். திருமாலிடம் அளவு கடந்த பக்தி செலுத்தி பிறவித் துன்பத்திலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளவும் உலக மக்களுக்கு வாழ்க்கைத் துன்பங்கள் நீங்கவும் விரும்பினர். அதே சமயத்தில் தங்களுக்கு ஏற்படும் இன்பம் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்று விரும்பினர். ஆழ்வார்கள் மனித வாழ்க்கையை நன்கு அனுபவித்தனர். எல்லோருக்கும் இன்பகரமான நல்வாழ்க்கை அமைய வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள்.

அகப்பொருளில் நற்றிணை கூறும் மனிதநேயம்

சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்

மென்கட் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே

என்ற பாடல் பேசுகிறது (நற்.172). பாடல் தன்னைச் சுற்றியுள்ள உறவுகளிடத்தில் மட்டுமின்றி தன்னைச் சுற்றியுள்ள உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்கிற உயர்ந்த பண்பினைக் காதல் துழலில் கலந்து “விளையாடு ஆயமொடு” என்ற பாடலில் கொடுத்துள்ள பாங்கு பாலில் தேன் கலந்த சுவையினும் இனியது.

திருக்குறளுக்கும் வழிகாட்டியது போன்றதான “நீரின்றி அமையா உலகு” “பெயக் கண்டும் நஞ்சுண்ட மைவர்”, விருந்தோம்பல் முதலிய கருத்துக்கள் அமைந்த பாடல்களைக் கொண்டு தமிழரின் வாழ்வை உணர முடிகின்றது.

புறநானூறு கூறும் மனித நேயம்

உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம்

இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதெனத்

தமிழர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்

துஞ்சலும் இலர் பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்

புகழ் எனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழி எனின்

உலகுடன் பெரினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்

அன்ன மாட்சி அணையர் ஆகித்

தமக்கென முயலா நோன்தாள்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே (புறம்.182, கடலூர் மாய்ந்த இடம்பெருவழுதி)

தமக்காக உழைக்காமல் பிறர்க்காகப் பெரிய முயற்சியுடன் உழைப்பவர்கள் அமிர்தம் கிடைத்தாலும் அது உயிர் காப்பது என்பதற்காகத் தனித்து உண்ண மாட்டார்கள். யாரையும் வெறுக்க மாட்டார்கள். புகழ் வரும் என்றால் தம் உயிரையும் கொடுப்பார்கள். உலகம் முழுவதும்

கிடைப்பதாயிருந்தாலும் பழி வரும் செயல்களைச் செய்யார். இத்தகைய சிறப்புடையோர் இருப்பதால்தான் இவ்வுலகம் இன்றும் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது.

திருக்குறளில் மனித நேயம்

மக்கள் அனைவரும் பிறப்பினால் சமம் என்றும், பிறர் துன்பத்தை தன் துன்பமாகக் கருதுவது தான் ஒருவன் அறிவினால் பெற்ற பயன் என்றும் வள்ளுவர் கூறுவது மனிதநேயத்திற்கு மற்றும் ஒரு சான்று. மக்கள் அனைவரும் சமம் என்று உணர்வதும் மற்றவர்கள் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகக் கருதுவதும் உயர்ந்த மனிதநேயக் கோட்பாடுகள் தான் (Puliyur Kesigan, 2009).

“கைம்மாறு வேண்டாம் கடப்பாடு மாரிமாட்டு

என்ஆற்றுங் கொள்ளோ உலகு”

தமக்கு நீரை கொடுக்கின்ற மேகங்களுக்கு உயிர்கள் என்ன கைமாறு செய்கின்றன? அம்மேகங்களைப் போன்றவர் செய்யும் உதவிகளும் கைமாறு கருதி செய்யப்படுவனவல்ல.

“நல்லாறு எனினும் கொளல்தீது மேலுலகம்

இல்லெனினும் ஈதே நன்று”

மற்றவரிடம் இருந்து நல்ல காரியத்திற்காகப் பொருளைப் பெற்றாலும் விரட்டல் என்பது தீதே. கொடுப்பவர்க்கு மேலுலகம் அடைதல் இல்லை என்றாலும் கொடுத்ததே நல்லது (Puliyur Kesigan, 2009).

“முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறையென்று வைக்கப் படும்”

நீதி செலுத்தி மக்களை வருந்தாமல் காக்கின்ற அரசன் பிறப்பினால் மனிதனாயினும் செயலினால் கடவுள் என்று மதிக்கப்படுவான்.

“கொடையளி செங்கோல் குடியோம்பல் நான்கும்

உடையானம் வேந்தர் கொளி”

கொடை அன்பு செங்கோல் முறை குடிகளைக் காத்தல் ஆகிய நான்கு செயல்களையும் உடையவன் அரசர்களுக்கு எல்லாம் ஒளி போன்றவன் ஆவான் (Puliyur Kesigan, 2009).

“துளியின்மை ஞாலத்திற்கு ஏற்றற்றே வேந்தன்

அறியின்மை வாழும் உயிர்க்கு”

மழையில்லாமையால் உலகத்து உயிர்களுக்கு எத்தகைய துன்பம் ஏற்படுமோ, அத்தகைய துன்பம் அரசன் குடிகளிடத்தில் இரக்கம் இல்லாதிருத்தலால் உண்டாகும் (Puliyur Kesigan, 2009).

சங்க தமிழரின் மனிதநேய இலக்கியம்

“இவ்விட்டில் நானாழி அரிசி! அங்கே

எதிர் வீட்டில் முந்நாழிப் பயிறு மேலும்

எவ்விடும் ஒன்வொன்று கடனாய் பெற்றேன்

இனி வீடொன்று இல்லையே! என்றாள் பேதை”.

இந்த நிலையிலேயே குமணனிடம் சென்ற புலவருக்குப் பெரும் பொருள் பரசிலாகக் கிடைத்தது. அந்தப் பொருளைப் பேணிக் காத்திருந்தால் அவர்கள் தலைமுறைக்கும் சுகமாக வாழ்ந்திருக்கலாம் கொஞ்சம் முறைப்படுத்தி.

“ஆகாறு அளவிட்டி தாயினும் கேடில்லை! போகாறு

அகலாக்கடை” என்னும் இலக்கணத்தைப் பின்பற்றியிருந்தால் கூட அதை யாரும் தவறு என்று சொல்ல மாட்டார்கள். ஆனால் புலவர் பெருஞ்சித்திரனார்க்குப் பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டதும் அந்த நினைவெல்லாம் வரவில்லை. தம்மைப் போலவே தரித்திர நாராயணர்களாக மெலிந்து கிடந்த அக்கம் பக்கத்தாரையும் உற்றார் உறவினர்களையும் அவர் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார். யான்பெற்ற பொருளினால் எனக்கும் என் மனைவி மக்களுக்கும் இன்பம் படைப்பேன் என்கிற இருட்டு நினைப்பை பிறந்து கொண்டு மனிதநேயப் பெரும் புத்தொளி ஒன்று அவருடைய நெஞ்சிலே கதிர் விரிக்கிறது.

“மனைவியை உற்சாகமாக அழைத்து கொடு எல்லோருக்கும் கொடு உற்றார் உறவினருக்கும் நம்முடைய வறுமை காலத்தில் நமக்குத் தந்து உதவியவர்களுக்கும் கொடு. யாருக்குக் கொடுப்பது என்று யோசிக்கவே வேண்டாம். எல்லோருக்கும் கொடுத்து மகிழ்ச்சி கொள் என்று பொரிந்து தள்ளுகிறார் புலவர். புலவரின் ஈகைப் பேருள்ளத்தை வார்த்தையால் சொல்ல முடியாது (புறம்.163).

“நின்நயந்து உறைஞர்க்கும் நீ நயந்து உறைநர்க்கும்
பல்மாண் கற்பின் நின்கிளை முதலோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்
இன்னோருக்கு என்னாது என்னோடும் துழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே!
பழம்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே” (புறம்.163)

கு.ப.ரா.வின் சிறுகதையில் வெளிப்படும் மனிதநேயம்.

கு.ப.ராஜகோபாலனின் சிறுகதை, நாவல், புனர்ஜென்மம் விளக்கும் மனிதநேயம் நன்கு படித்து இருந்தும் தம் வாழ்க்கையில் எந்த ஒரு பிடிப்பும் இல்லாமல் தம் வாழ்க்கை செல்வதை அவள் உணர்ந்தும் இருந்தாள் அன்னபூர்ணா. சாரதாவின் தம்பி விசுவேசுவரன் சாரதாவின் தோழி அன்னபூர்ணா அவளின் நிலை அறிந்து விசுவேசுவரன் மணக்க விரும்பினான்.

பெண்மையின் பிறவி ரகசியம்

“நின் கண்கள் என்ன நிலைக்காக கவர்ச்சியில்
கருமை தட்டியவை?
யுகம் யுகமாக மனிதனை மாயை போல மயக்க
உன் கருவளையம் கையும் என்ன கவிதையில்
கட்டழகு பெற்றவை?”

கமலம் வளர்ப்புத் தாய்தான். ஆனால் பெற்றவள் வந்தவுடன் மறுப்பு ஏதும் கூறாமல் தன் பிள்ளையை அள்ளி மார்போடு அணைத்துக் கொள்வதற்கு சரஸ்வதிக்கு விட்டுக் கொடுத்து விட்டாள் (ப.451). இக்காலகட்டத்தில் சாரதா போன்ற பெண்கள் படும் அவல நிலை சொல்லில் அடங்காதவை. கிராமப் பெண் என்றால் அவருக்கு விருப்பு வெறுப்பு இருத்தல் கூடாதா? வீட்டிற்கு வந்தவர்களுக்கு தண்ணீர் தருவது குற்றம் என்றும், உள்ளே வந்து உட்காருங்கள் என்று கூறியது குற்றம் என்று சொல்லுதல் கூடாது. தமிழர் தம் விரோதியே வந்தாலும் அவர்களை உபசரிப்பது தமிழர் பண்பாடுகளில் வரும் மனிதநேயமே (கனகாம்பரம், ப.160)

ஒரு பெண்ணின் நிலை இன்னொரு பெண்ணுக்குப் புரியும் என்பது இங்கு வெளிப்படையாகக் கூறியுள்ளார். ரயிலில் செல்லும் பெண் ஒருத்தி அழுது கொண்டே சென்றாள். அவள் மனநிலையை அறிந்து அவளுக்குப் பூ கொடுத்து ஆறுதலாகப் பல சொற்களைச் சொல்லி அவளை தேற்றினாள். அழுது கொண்டு இருந்த குஞ்சம்மாளுக்கு தெய்வமே தன் தாலிக்கு ஒன்றும் குறை இல்லை என்று கூறியது போன்று உள்ளது (ப.224, விடியுமா?).

பண்ணை செங்கான் காலங்காலமாக நிலத்தை சாகுபடி செய்கிறவன். தன் தந்தை பாட்டன் போன்றோர் சின்னசாமி குடும்பத்திற்கு வழிவழியாக நிலம் சாகுபடி செய்து வருகின்றனர். அப்படி இருக்க இடையில் ஒருவன் வந்து சின்னச்சாமியைச் சிறிது குழப்பினான். ஆனாலும் உறுதியுடன் இருந்து பண்ணை செங்காணுக்கு தவிர வேறு ஒருவருக்கும் நிலம் சாகுபடி செய்ய கொடுக்க மாட்டேன் என்றான் (ப.102, பண்ணை செங்கான்).

சாரதா திருமணம் முடிந்தும் தன் தாய் வீட்டிலேயே இருந்தாள். வரதட்சணை சரியாகக் கொடுக்காததால் நாகராஜன் தன் பெற்றோரின் பேச்சைக் கேட்டு செல்லாமல் இருந்தான். ஆனால் தன் நண்பனாகிய ராமு அவனைச் செல்ல வைத்தான். அப்பெண்ணின் இடையே வெளிப்படையாகக் கூறி தலை தீபாவளிக்குச் செல்ல வைத்தான் (ப.469, வாழ்க்கைகே ஒரு நாள்).

கு.ப.ரா. வெளிப்படுத்தும் மனித மாண்புகளின் மீறல்

வந்தவர்களை வா என்று அழைத்தது குற்றமா? தண்ணீர் அருந்துங்கள் என்று கூறியதும் குற்றமா? சாரதா குற்றவாளி கூண்டில் அகப்பட்டு அவமானப்பட்டு நின்றாள். சாரதா (கனகாம்பரம், ப.160). சாவித்திரிக்கு ஒவ்வொரு நாளும் அடிபட்டு அடிபட்டு உடல் புண் ஆகி விட்டது. ஆனால் மனம் மாரடைப்பால் இறந்தே போய்விட்டது (சிறிது வெளிச்சம், ப.392). தன்னிடமே வேறொரு பெண்ணைப் பற்றி அவள் அழகாக இருக்கிறாள் பாவம் அவளின் ஆடை அணிகலன்கள் பற்றி எல்லாம் எவ்வளவு மென்மையாக உள்ளது என்று தன் கணவன் கூறியது நெஞ்சைப் பிளந்தார்போன்று உள்ளது என்றால் கனகம் (பெண் மனம், ப.240) (Perumal Murugan, 2013).

கு.ப.ரா.வின் மனித சமூக வெளிப்பாடு

குழந்தை என்றால் எல்லோருக்கும் ஆசைதானே. அதுவே தான் பெற்ற குழந்தைக்கு ஒரு வருடம் முடிந்து பிறந்தநாள் வருகிறது என்றால் எல்லையில்லா இன்பம் அல்லவா சரஸ்வதிக்கு (ப.451, பெற்ற மனம்). அன்னபூர்ணா வாழ்க்கையில் பல இன்னல்களைச் சந்தித்து உயிர் போகும் தருணத்தில் விசுவேஸ்வரன் ஆறுதல் கூறல் என்பது சற்று அன்னபூர்ணாவின் மன ஆறுதலுக்கு மருந்து போட்டார் போன்றது (Perumal Murugan, 2013). தன் கணவனை எப்படியாவது திருத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு கனகம் இல்லாத ஒன்றை இருக்கின்றன என்று கூறி ஏமாற்றி அவனின் தவற்றை உணர வைத்தாள். அதில் அவள் பெருமிதம் அடைந்தாள் (பெண் மனம், ப.240).

முடிவுரை

மனிதன் எல்லா மக்களையும் மனித நேயத்தோடு நேசித்துப் பழக வேண்டும் என்றும் பெண்கள் வேறு ஆண்கள் வேறு என்று பாகுபாடு பார்க்காமல் பழக வேண்டும் என்றும் எந்த ஒரு பெண்ணும் தானாகவே இழிவான நிலைக்குச் செல்வதில்லை என்றும் அவர்களை அந்த நிலைக்குச் செல்வதற்கு ஆளாக்காதீர்கள் என்றும் ஒவ்வொரு சிறுகதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தி உள்ளார் கு.ப.ரா., அவர்கள். பெண்கள் என்னென்ன சங்கடங்களை அனுபவிக்கிறார்கள் என்றும் அவற்றின் மூலம் அவர்கள் படும் அவல நிலை மாற வேண்டும் என்றும் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளார். மனிதநேயத்தை மற்றும் மனித பண்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கின்றது. சங்க இலக்கியங்களிலும் நீதி நூல்களிலும் மனித நேயத்தையும் பண்பாட்டையும் எடுத்துக் கூறுகின்ற பாடல்கள் இதன் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சான்றோர்களும் கவிஞர்களும் மனித நேயத்திற்கும் மனித பண்பாட்டிற்கும் கூறிய பொன்மொழிகள் கூறப்படுகின்றன. சிறுகதையின் மூலம் மனிதனின் மனிதநேயத்தை விவரித்துக் கூறப்படுகின்றன. சங்கத் தமிழரின் மனிதநேயம் மணி நெறிகளாக கூறப்படுகின்றது.

References

Kamala Murugan, K.R. (2019) Tamil Ilakiya Varalaru, Saratha Pathipagam, Chennai, India

Perumal Murugan, (2013) Rajagopalan Sirukathaikal, Kalachuvadu Pathipagam, Chennai, India

Puliyur Kesigan (2009) Thirukural Puthiya Urai, Poompukar Pathipagam, Chennai, India

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Authors have no conflict of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author(s) 2024. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

D. Amutha, V. Sivasankar, Humanitarian Thoughts in K.P. Rajagopalan's Short Stories, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 5, Iss 1, (2024) 20-27. DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2413>

